

UZASADNIENIE

E. N. (1) został skazany następującymi wyrokami.

I. Sądu (...) w P. T. z dnia (...) roku w sprawie o sygn. akt (...) na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 kk i in. - karą pozbawienia wolności nie została wykonana;

II. Sądu (...) w P. T. z dnia (...) roku w sprawie o sygn. akt (...) za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 kk i in. w na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności - karą pozbawienia wolności nie została wykonana.

karta karna -k. 21-22;

obliczenie kary -k.23-25

akta sprawy (...) SR w P. T.

akta sprawy (...) SR w P. T.

E. N. (1) ma 64 lata, obecnie jest osadzony w A. Ś. w. (...) Jak wynika z opinii skazany ma bezkrytyczny stosunek do popełnionych przestępstw. Nie jest zainteresowany podnoszeniem kwalifikacji zawodowych, posiada wykształcenie średnie. Nie jest zainteresowany opracowaniem indywidualnego programu oddziaływania. Nie był ani nagradzany ani karany w czasie pobytu w zakładzie karnym. Do przełożonych odnosi się regulaminowo, nie wchodzi w konflikty z innymi osadzonymi, nie jest agresywny, przestrzega regulaminu. Jest osobą uzależnioną od alkoholu i choć termin zakończenia odbywania kary nie pozwala na odbycie stosownej terapii, to skazany nie jest zainteresowany oddziaływaniami zastępczymi typu krótka interwencja, wgląd w problem alkoholowy.

Nie jest związany z podkulturą przestępczą.

(opinia o osadzonym -k.23v)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył co następuje:

Na początku należy podnieść, że w sprawie Sąd ustalał czy jest możliwość orzekania zarówno na podstawie „starych jak i nowych przepisów”. Brzmienie art. 85 kk zostało znowelizowane z dniem 1 lipca 2015 roku.

Zgodnie z treścią art.85 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca: jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzona za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. W art. 85 uregulowano sytuacje obejmowane pojęciem realnego zbiegu przestępstw. Zbieg taki zachodzi, gdy ten sam sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, które podlegają łącznemu rozpoznaniu. Warunkiem łącznego rozpoznania jest, aby sprawca za żadne ze zbiegających się przestępstw nie był dotąd osądzony, chociażby nieprawomocnym wyrokiem (chodzi rzecz jasna o wyrok skazujący - por. wyrok SA w Lublinie z dnia 12 listopada 1996 r., II AKa 174/96, OSA 1988, nr 1, poz. 3). Zawarty w art. 85 k.k. zwrot "zanim zapadł pierwszy wyrok" odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw (uchwała SN z dnia 25 lutego 2005 r., I KZP 36/04, OSNKW 2005, nr 2, poz. 13). Podstawą orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym są kary wymierzone za poszczególne przestępstwa w odrębnych wyrokach. Okoliczności, które uwzględniono przy wymiarze tych kar, w tym ocena stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów i winy ich sprawcy, nie mają wpływu na wymiar kary łącznej w tym sensie, iż zostały już uwzględnione przy wymiarze poszczególnych kar (por. wyrok SN z dnia 28 listopada 1990 r., II KR 61/90, OSP 1991, z. 11, poz. 292 oraz wyrok SA w Krakowie z dnia 30 września 1998 r., II AKa 181/98, KZS 1998, z. 11, poz.

32). Zatem, aby móc rozstrzygać o ewentualnej wysokości kary w wyroku łącznym i uwzględniać przesłanki natury materialnej czy osobistej skazanego, rzutujące na wymiar kary, w pierwszej kolejności musiały zaistnieć przesłanki formalne dotyczące czasu popełnienia czynów i czasu wyrokowania.

Z dniem 1 lipca 2015 roku na podstawie Ustawy z dnia 20. 02. 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. (Dz. U. Z 2015 roku nr 396) art. 85§1 kk otrzymał brzmienie -jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną.

Stosownie do treści art. 19 ust. 1 w/w ustawy przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

W niniejszej sprawie zaszła sytuacja, że wobec skazanego po 1 lipca 2015 roku uprawomocniły się wyroki opisane powyżej.

W przypadku „starych” przepisów zastosowanie miałyby reguły realnego zbiegu przestępstw, w przypadku „nowych” zaś kwestie tego czy kara została już wykonana. Tylko bowiem kary nie wykonane mogły podlegać połączeniu.

Z analizy zebranych dokumentów w szczególności w postaci odpisów wyroków, postanowień, karty karnej i załączonych akt sprawy wynika, iż jest możliwe łącznie kar wg stanu prawnego obowiązującego po 1 lipca 2015 roku.

W sytuacji skazanego Sąd mógł jedynie rozważać połączenie kar, które podlegają wykonaniu, czyli dwóch obecnie wprowadzonych do wykonania, a granicę dolnych widełek stanowić będzie w tym przypadku kara wymierzona w pkt I.

Generalnie przy orzekaniu kary łącznej mogły mieć zastosowanie różne systemy: system kumulacji, polegający na podsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa; system absorpcji (pochłaniania), według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną; system redukcji, w którym karę wynikającą z sumy kar jednostkowych obniża się (redukuje) według przyjętego kryterium (np. ustawodawczej górnej granicy danego rodzaju kary, przyjętej zasady nadzwyczajnego zaostrzenia), wreszcie system asperacji (podwyższenia), w którym najwyższa kara jednostkowa podlega zaostrzeniu w przyjęty przez ustawodawcę sposób.

Zgodnie z art. 86 § 1 kk dolną granicę kary łącznej wyznacza najwyższa z kar wymierzonych za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw. Górną granicę kary łącznej tworzą dwa kryteria: suma kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa oraz wskazany wyraźnie w ustawie maksymalny wymiar kar poszczególnego rodzaju.

Mając na uwadze to, że skazany był już wielokrotnie karany i nie zmienił swojego zachowania, w dalszym ciągu dopuszczał się przestępstw o znacznej społecznej szkodliwości to brak było podstaw do zastosowania wobec niego zasady pełnej absorpcji. Byłaby to dla niego nagroda. Co więcej nawet wielokrotny pobyt w jednostkach penitencjarnych nie zmobilizował go do zaniechania wchodzenia w konflikt z prawem. Chodzi o to, że pomimo dobrego wykształcenia jak również wieku jego stosunek do tego co uczynił dotychczas jest bezkrytyczny. Wcześniejsze kary były sukcesywnie zarządzane do wykonania, a skazany w dalszym ciągu pozostawał w zainteresowaniu wymiaru sprawiedliwości i trafiał do więzienia. To, że we wrześniu 2019 roku E. N. nabeędzie prawa emerytalne jak pisze nie obliuguje Sądu do tego by brać to pod uwagę w zakresie wymiaru kary łącznej.

Mając na uwadze to, że obecnie w zakładzie karnym zachowuje się regulaminowo, nie identyfikuje się z podkulturą przestępczą należało rozważyć jak długi pobyt jest potrzeby, aby doszło do skutecznej jego resocjalizacji.

W ocenie Sądu kara łączna 10 miesięcy pozbawienia wolności jest tu adekwatna i sprawiedliwa. Sąd ma nadzieję, że jest to ostatni pobyt skazanego w zakładzie karnym.

Sąd z urzędu zaliczył skazanemu okresy zatrzymania i ustalił początkową datę wykonywania kary łącznej.

Sąd zwolnił skazanego z kosztów sądowych i od opłaty, uznając, iż skazany nie pracując w zakładzie karnym nie osiąga dochodów.